

Arrest

nr. 314 415 van 8 oktober 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 2 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 juni 2024.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat F. JACOBS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de wnd. voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die de Libische nationaliteit bezit, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn vluchtrelaas. Hij diende geen beroep in tegen deze beslissing.

In het kader van zijn huidige verzoek stelt verzoeker thans over geen nieuwe elementen te beschikken, maar opnieuw asiel aan te vragen omdat hij nu over stukken beschikt die zijn verhaal bewijzen. Hij legt in dit kader een brief van het stamhoofd neer waarin hij verklaart twee keer te hebben geprobeerd de ruzie op te lossen, doch tevergeefs. Voorts legt hij een uittreksel uit het paspoort neer van de persoon 'die getuige was van de brief van het stamhoofd' en de identiteitskaart van de tweede getuige. Verder nog een bevestiging van zijn bezoek aan de psychologe van 18.10.2023.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd die betrekking hebben op zijn verzoek. Hij beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die hij in het verleden heeft uiteengezet, hij vreest dus bij terugkeer naar Libië gearresteerd of gedood te worden door I. G. omdat hij de dood van zijn broer wil wreken. Zijn broer was in 2014 tijdens zijn detentie gestorven nadat zijn vader hem tot een celstraf veroordeeld had. Het hoeft dan ook geen betoog dat zijn loutere verwijzing naar dezelfde motieven geen ander licht vermag te werpen op de eerdere appreciatie van het CGVS.

(ii) de door hem neergelegde stukken het CGVS niet vermogen aan te zetten tot een andere beoordeling.

(iii) er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoeker heeft aangebracht in het kader van zijn huidige volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift op zijn psychologische problemen en het schrijven van zijn psychologe.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, heeft verweerder wel degelijk rekening gehouden met voorgaande elementen, zoals blijkt uit de bestreden beslissing:

"Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft geoordeeld dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U legt in kader van uw actueel verzoek een schrijven neer van een psychologe waaruit slechts valt op te maken dat u 18 oktober 2023 op consultatie bent geweest, niets meer en niets minder. Hieruit kan niet worden afgeleid dat u niet in staat zou zijn op volwaardige wijze de

asielprocedure te doorlopen. Evenmin gaf u iets dergelijks te kennen ten overstaan van Dienst Vreemdelingenzaken (Vragenlijst Bijzondere Procedure Noden DVZ).

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

De Raad merkt op dat uit het schrijven van zijn psychologe slechts valt op te maken dat hij op 18 oktober 2023 op consultatie is geweest bij haar, niets meer en niets minder, en dat uit het voorgaande schrijven niet kan worden afgeleid dat hij omwille van zijn psychologische problemen niet bij machte is om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan voorliggende procedure deel te nemen.

Uit het voorgaande schrijven blijkt niet dat zijn psychologische problemen van die aard zijn dat hij niet in staat zou zijn (geweest) om bij de Dienst Vreemdelingenzaken volwaardige verklaringen af te leggen. Verder blijkt uit het verslag van zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij in staat bleek het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen en hierop duidelijke en concrete antwoorden te formuleren. Er kan uit het geheel van zijn verklaringen afgeleid tijdens zijn tweede verzoek om internationale bescherming dan ook geenszins worden afgeleid dat hij niet in staat was om uitgebreide en coherente verklaringen af te leggen, of niet bij machte was om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de asielprocedure deel te nemen.

Verzoeker, die in de vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ daarenboven zelf eenduidig aangaf dat er geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken, toont verder niet concreet aan en maakt niet hard dat er in casu en in het kader van zijn voorliggend, volgend verzoek om internationale bescherming bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze eventuele steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Verder duidt hij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

Door in het verzoekschrift aan te halen dat hij nood heeft aan psychologische opvolging en deze opvolging trouw blijft, ondanks het feit dat hij die opvolging en behandeling zelf moet financieren, daar hij reeds geen recht meer heeft op materiële steun noch opvang, en dat een psychologische opvolging onderhouden dus een aanzienlijke financiële last betekent voor verzoeker, die dan ook op het bestaan van een aanzienlijke psychologische stoornis wijst, voert verzoeker ter weerlegging van de voormelde motieven niet één concreet en dienstig argument aan.

De Raad wijst er volledigheidshalve op dat verzoeker zich kan beroepen op de procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet mocht hij menen dat hij om medische redenen niet terug kan keren naar zijn land van herkomst.

8. Waar verzoeker het gebrek aan persoonlijk onderhoud hekelt, blijkt echter uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat aan verzoeker tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt tot slot vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

9. In het kader van zijn huidig verzoek heeft verzoeker een brief van het stamhoofd, een uittreksel uit het paspoort van de persoon ‘die getuige was van de brief van het stamhoofd’ en de identiteitskaart van de tweede getuige, voorgelegd.

De Raad herinnert eraan dat hij de bewijswaarde van de voorgelegde stukken soeverein mag beoordelen (RvS 27 oktober 2022, nr. 15.076 (c)). Hij dient niet aan te tonen dat de voorgelegde stukken vals of niet

authentiek zijn, maar het volstaat duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar zijn oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten.

De Raad merkt verder op dat verzoeker heden verder borduurt op en volhardt in zijn relaas dat reeds eerder door de commissaris-generaal ongeloofwaardig werd bevonden. Het gegeven dat verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek louter verklaringen heeft afgelegd en documenten heeft voorgelegd die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich ook niet van die aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn initiële relaas.

Met betrekking tot de brief van het stamhoofd, merkt de Raad op dat deze brief van het stamhoofd een gesolliciteerd karakter heeft en werd opgesteld ten behoeve van verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming toen hij reeds in België was. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijk stuk bijzonder relatief. Voorts merkt de Raad op dat de verklaringen in deze brief van het stamhoofd niet kunnen beschouwd worden als objectieve bron, deze verklaringen kunnen dan ook niet als dusdanig aangenomen worden. Er kan dan ook geen objectieve bewijswaarde aan dit stuk worden toegekend.

Het feit dat deze brief zou zijn opgesteld in het bijzijn van twee getuigen, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Het uittreksel uit een paspoort en de identiteitskaart van de getuigen tonen enkel de identiteit van deze twee getuigen aan, maar heeft geen betrekking op verzoekers beweerde problemen.

Gelet op de eerder gedane omstandige vaststellingen in het kader zijn eerste beschermingsverzoek dat geen geloof kon worden gehecht aan zijn beweerde problemen, en gelet op het geheel van voorgaande bevindingen inzake de inhoud en de zeer beperkte bewijskracht van de documenten die hij heden voorlegt in het kader van zijn tweede beschermingsverzoek, zijn deze documenten, wanneer ze worden beoordeeld en gewogen samen met het geheel van verzoekers ongeloofwaardig bevonden verklaringen, niet van die aard dat ze een ander licht kunnen werpen op de eerdere bevindingen inzake de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

Door te verwijzen naar het artikel "De asielinstanties zijn verplicht om de documenten voorgelegd door de asielzoeker grondig te onderzoeken", werpt verzoeker geen ander licht op de voorgaande vaststellingen aangaande zijn voorgelegde documenten.

Betreffende verzoekers verwijzing naar rechtspraak van deze Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu gebeurd is. Bovendien toont verzoeker niet aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die zijn zaak kenmerken.

10. Het algemeen stellen dat verzoeker de milities vreest, die in Libië meer en meer invloed hebben en die voor hem een werkelijk gevaar zouden betekenen, voor zijn eigen leven maar ook voor een herstel van de stabiliteit in het land en voor de oprichting van een democratisch land, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

11. Verzoeker stelt dat: "De verzoekende partij vreest in fine voor haar eigen onderhoud in Libië niet te kunnen voorzien, omwille van de chaotische toestand, van de economische slechte toestand en van het verlies van een sociaal netwerk, omwille van een langdurig verblijf in Europa, een duidelijke verwestering en de vrees van haar landgenoten om in de vizier van de milities en van de autoriteiten te komen staan omwille van een bijstand die haar zou worden geboden."

De loutere bewering dat hij in zijn eigen onderhoud in Libië niet zou kunnen voorzien, omwille van de chaotische toestand, de economische slechte toestand en van het verlies van een sociaal netwerk, houdt op zich geenszins vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in, maar is een puur socio-economisch probleem zonder dat in deze sprake is van enige intentionele benadeling in de zin van een bedreiging van zijn vrijheid, leven of fysieke integriteit.

In casu toont verzoeker niet aan noch blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat er in Libië sprake is van een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door gedragingen van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker bij terugkeer naar Libië door een actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

In zoverre verzoeker tracht te laten uitschijnen dat hij verwesterd zou zijn of als dusdanig zou riskeren te worden beschouwd bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, merkt de Raad op dat verzoeker geen

overtuigende concrete elementen bijbrengt waaruit een (toegeschreven) verwestering kan blijken. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf in Europa maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij om deze reden verwesterd is of zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Libië om die reden zal worden geëvalueerd, gestigmatiseerd of vervolgd. Verzoekers betoog mist verder elke concretisering en persoonlijke invulling zodat verzoeker niet overtuigt dat hij zich waarden, normen, meningen of gedragingen, die strijdig (kunnen) zijn met deze die gelden in de Libische samenleving, zodanig eigen zou hebben gemaakt dat hij bij terugkeer naar Libië een risico zou lopen op vervolging of ernstige schade. Verzoeker toont niet aan dat zijn verblijf in Europa van hem dusdanig heeft veranderd dat hij zijn leven in Libië niet opnieuw zou kunnen opnemen en aldaar niet meer zou kunnen aarden. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat hij omwille van zijn verblijf in Europa zou kunnen worden gepercipieerd als verwesterd en bijgevolg in de negatieve aandacht zou kunnen komen en worden geëvalueerd, gestigmatiseerd of vervolgd. Ook anderszins maakt hij niet aannemelijk dat hij omwille van zijn afwezigheid uit Libië bij een terugkeer in moeilijke omstandigheden terecht dreigt te komen.

Het feit dat hij sinds enkele jaren in Europa/België verblijft, betreft een motief dat op zich helemaal niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een verblijf in België/Europa. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad zijn enkel bevoegd eventueel risico bij een terugkeer naar zijn land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico is het voorgaande motief niet relevant. Indien hij een verblijf in België/Europa wenst op te werpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning moet hij zich, volgens de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, wenden tot de bevoegde overheidsinstantie.

Ook maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn landgenoten in het vizier van de milities en van de autoriteiten zouden komen te staan omwille van de eventuele bijstand die aan hem zou worden geboden.

12. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie waarnaar gerefereerd wordt waaruit blijkt dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker wijst op de steeds precaire veiligheidssituatie in Libië en verwijst hierbij naar (internet)artikels. De aangehaalde informatie in het verzoekschrift laat niet toe tot een andere appreciatie te komen. Deze informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Libië is gebaseerd in de bestreden beslissing. Aldus brengt verzoeker in zijn verzoekschrift geen dwingende argumenten of concrete gegevens bij die een ander licht werpen op de appreciatie zoals weergegeven in de bestreden beslissing.

De commissaris-generaal stelt vast dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Libië. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er voor verzoeker omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

13. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar dat hij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 28 augustus 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1492 legt de eed af en tolkt Arabisch

De wnd. voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. De wnd. voorzitter stelt de afwezigheid van de verwerende partij vast.

De verzoekende partij verwijst naar haar verzoek tot horen en benadrukt een aantal punten met name dat er wel degelijk nieuwe elementen zijn die een ander licht werpen op de bloedwraak. Verzoekers vader was rechter, een door hem veroordeelde is gestorven in de gevangenis, verzoekers vader kreeg een gewapende bende over de vloer en overleed aan een hartaanval. Nu gaan ze achter verzoeker aan. Er was een bemiddelingspoging waarvan verzoeker nu een bevestiging voorlegt van de stamoversten. Dit is een nieuw element. Het feit dat verzoeker nog drie jaar in Libië heeft verbleven wil niet zeggen dat er geen sprake is van bloedwraak. Bloedwraak loopt over een lange termijn en tijdens de bemiddeling was er een soort van moratorium. Indien het cgvs deze nieuwe documenten eerder had kunnen bekijken, zou het waarschijnlijk tot een andere beoordeling zijn gekomen. De redenering dat het relaas ongeloofwaardig is zodat documenten dit niet geloofwaardig kunnen maken, klopt niet. Het relaas moet immers samen met de stukken worden bekeken, dit kan de geloofwaardigheid van de verklaringen aantonen. Er wordt ook benadrukt dat de veiligheidssituatie in Libië nog niet verbeterd is waarbij verwezen wordt naar het verzoekschrift, er zijn nog steeds milities actief en er heerst veel corruptie waardoor een effectieve bescherming door de overheid onmogelijk is. Verder onderzoek door het cgvs is nodig waar de verklaringen worden onderzocht samen met de documenten. De verzoekende partij stelt dat zij niet de mogelijkheid heeft gekregen om alles uit te leggen op het cgvs en dat zij na 1 jaar wachten gewoon een negatieve beslissing kreeg.”

5. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker op 26 juni 2024 een vraag tot horen heeft ingediend met een schriftelijke toelichting.

De Raad benadrukt dat een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet uitsluitend tot doel heeft mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092).

Dit verzoek mag zodoende niet worden beschouwd als een bijkomende memorie. In voormelde vraag tot horen verzoekt verzoeker niet slechts om te worden gehoord, maar geeft hij eveneens een verdere toelichting. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde toelichting geen rekening worden gehouden.

Evenmin kan het volstaan ter terechtzitting algemeen te verwijzen naar de elementen die hij heeft aangebracht in de schriftelijke vraag tot horen. De Raad herhaalt dat het doel van een vraag tot horen erin bestaat om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom. Door deels algemeen te verwijzen naar voormelde schriftelijke neerslag blijft verzoeker hiertoe in gebreke.

6. Verzoeker brengt ter zitting met de onder punt 4. van dit arrest voormelde algemene argumentatie geen dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 11 juni 2024.

Het doel van een vraag tot horen bestaat erin om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom. Verzoeker laat dit echter na. Hij beperkt zich immers tot het volharden in het verzoekschrift maar hij gaat niet in op de inhoud van voormelde beschikking en brengt er geen concrete en inhoudelijke repliek tegen in. Hij gaat zo voorbij aan de gronden van de beschikking en onderneemt geen concrete poging om er een ander licht op te werpen.

Verzoeker verwijst naar zijn eerder afgelegde verklaringen en herhaalt dat hij daar nu stukken over heeft voorgelegd die als bewijs van zijn eerder afgelegde verklaringen dienen. Verzoeker gaat hiermee echter geheel voorbij aan wat in punt 9. van deze beschikking over deze nieuw voorgelegde stukken wordt overwogen. Door te herhalen wat hij in zijn verzoekschrift aanvoerde, doet verzoeker geen afbreuk aan wat hierover in de beschikking wordt gesteld.

Op het feit dat verzoeker niet gehoord werd bij het CGVS wordt uitgebreid ingegaan in punt 8. van de beschikking. Door louter te herhalen dat verzoeker niet de mogelijkheid heeft gekregen om alles uit te leggen bij het CGVS, gaat verzoeker hieraan voorbij en doet hij geen afbreuk aan wat hierover in de beschikking wordt gesteld.

7. Inzake de veiligheidssituatie in Libië wordt in de beschikking onder punten 10. en 12. het volgende gesteld:

“10. Het algemeen stellen dat verzoeker de militias vreest, die in Libië meer en meer invloed hebben en die voor hem een werkelijk gevaar zouden betekenen, voor zijn eigen leven maar ook voor een herstel van de stabiliteit in het land en voor de oprichting van een democratisch land, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.”

“12. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie waarnaar gerefereerd wordt waaruit blijkt dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker wijst op de steeds precaire veiligheidssituatie in Libië en verwijst hierbij naar (internet)artikels. De aangehaalde informatie in het verzoekschrift laat niet toe tot een andere appreciatie te komen. Deze informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Libië is gebaseerd in de bestreden beslissing. Aldus brengt verzoeker in zijn verzoekschrift geen dwingende argumenten of concrete gegevens bij die een ander licht werpen op de appreciatie zoals weergegeven in de bestreden beslissing.

De commissaris-generaal stelt vast dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Libië. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er voor verzoeker omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

Door louter te benadrukken dat de veiligheidssituatie in Libië nog niet verbeterd is waarbij verwezen wordt naar het verzoekschrift, door te herhalen dat er nog steeds militias actief zijn en door te stellen dat er nog veel corruptie heerst waardoor een effectieve bescherming door de overheid onmogelijk is, doet verzoeker geen afbreuk aan wat hierover gesteld wordt in de beschikking. Hij toont hiermee niet aan dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich steunt in de bestreden beslissing verouderd is of niet meer toepasselijk. De landeninformatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst ligt in dezelfde lijn als deze gebruikt door de commissaris-generaal en verzoeker toont hiermee niet aan dat de informatie gebruikt in de bestreden beslissing niet meer geldig zou zijn, noch toont hij aan dat deze informatie op hem persoonlijk betrekking zou hebben.

8. Door louter de kritiek geuit in het verzoekschrift te herhalen, werpt verzoeker geen ander licht op de vaststellingen in de beschikking en hij doet hier evenmin afbreuk aan. Hij brengt dan ook geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

9. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend vierentwintig door:

A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET